

# susan mallery

kaimynas  
iš gretimo buto

*Pasiausias kelias į  
vyro širdį*



svajonių knygos

Knygute.lt

**Susan Mallery**

**KAIMYNAS IŠ GRETIMO BUTO**

Romanas iš serijos  
"Buchananų restoranų imperija"

Versta iš: Susan Mallery, Irresistible, Harlequin Books, 2006,

© Susan Mallery, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Algina Dzvonkienė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2009

© Svajonių knygos, 2009

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

# 1

Kad ir kaip apmaudu pripažinti, bet viena iš nenuginčijamų gyvenimo tiesų yra ta, kad kai kuriais atvejais moterys vis dėlto negali išsiversti be vyrų... nebent būtų kaip reikiant padirbėjusios sporto salėje ir užsiauginusios plieninius raumenis. Elizai Taueris šiandien nepasisekė – susidūrė būtent su tokiu atveju.

- Matyt, tau nuspėjau, į įspūdingą mano darbų sąrašą ar į Zoją, kuri pakviesta į gimimo dienos puotą. Nežau nesupranti, kad penkerių metų vaikui gimtadienis – kone šventas dalykas? Visai nenoriu atimti iš jos šio malonumo, – sumurmėjo Eliza automobilio ratui ir visu svoriu pakibo ant veržliarakčio.

Kai kas tikriausiai pagalvotų, kad pagaliau pasitaikė puiki proga išnaudoti tuos penkis kilogramus antsvorio, dėl kurio ji nuolat save graužia, deja, jie žiauriai klystų.

- Sukis! – piktai riktelėjo Eliza supliuškusio rato veržlei. Ir ką? Ogi nieko! Tas metaliūkštis tarsi priaugęs – jokios pažangos... Net netrakštelėjo. Ji nutrenkė veržliaraktį ant žemės ir nusikeikė.

Taip jai ir reikia – pati kalta! Kai praėjusį kar-

tą pradūrė padangą, nuvažiavo tiesiai į automobilių stabdžių ir padangų remonto dirbtuves. Skylę užtaisė pats Rendis, savininkas. Nepatingėjo. O ką tuo metu veikė ji? Užuo stovėjusi prie savo automobilio ir šio to pasimokiusi, paprasčiausiai sėdėjo jaukiame laukiamajame ir mėgavosi paskalų žurnaliūkščiais – itin retai pasitaikančiu malonumu. Tai kaip galėjo pastebėti, kad veržles Rendis užveržė su kažkokiu kvailu prietaisu? Juk jau ne sykį buvo prašiusi taip stipriai neveržti – kad kitą kartą pati galėtų nuimti ratą. Jis, matyt, užmiršo, o jai žurnalų pliuropalai pasirodė daug svarbesni už kažkokią niekingą padangą.

– Gal reikia pagalbos? – Klausimas užgriuvo, galima sakyti, iš niekur ir taip išgąsdino, kad iki šiol apatiškai tupėjusi Eliza susverdėjo ir neišlaikiusi pusiausvyros šleptelėjo į balą. Ant sėdynės! Pro džinsus ir kelnaites prasisunkė gaivi vėsuma. Šaunu. Kai atsistos, žmonės pamanyt, kad iš nevilties prisišlapino. Kodėl nė vienas šeštadienis negali prasidėti netikėtu mokesčių permokos gražinimu arba šokolado plytele, atsiųsta paslaptingo nepažįstamojo?

Eliza liūdnai papurtė galvą ir žvilgtelėjo į šalimais stovintį vyrą. Ir kaip jam pavyko taip tyliai prisėlinti? Žvilgsniu lėtai nuslydo ilgomis

kojomis, liemeniu. Kai pajuto, kad dar labiau atkraginti galvos jau neįmanoma, jūdvių akys susitiko. A! Čia jis! Šviežutėlis kaimynas iš viršaus. Neseniai atsikraustė – dar nespėjo nė kojų apšilti. Atrodo keleriais metais už ją vyresnis, įdegęs, be galo patrauklus ir, sprendžiant iš pirmo žvilgsnio, fiziškai tobulas. Niekada nepagalvotum, kad šis „Apolonas“ galėtų nuomotis butą tokioje apskurusiame kaimynystėje.

Eliza atsistojo, persibraukė delnais šlapias kelnes ir skausmingai sumykė.

- Labas, - pernelyg žvaliai pasisveikino ir apdairiai nusuko nugarą į automobilį, - pone... hm...

Prakeikimas! Juk ponias Ford minėjo šio vyro vardą! Dar sakė, kad jis neseniai pasitraukė iš karinio jūrų laivyno, šalinasi žmonių ir, matyt, neturi darbo. Būtent toks derinys Elizos niekada ir nežavėjo.

- Volkeris Buchananas. Gyvenu virš jūsų.

Teisybė, gyvena... vienut vienas kaip pirštas – jokių draugų, lankytojų, o ir pats mažai kur išeina. Ką ir šnekėti – tikras linksmuolis. Bet tai ne jos reikalas. Eliza maloniai nusišypsojo. Ji juk *mandagus* žmogus

- Sveiki. Esu Eliza Taueris. - Jeigu ne tas nelemtas skubėjimas, tikrai būtų suradusi kokią nors kitą išeitį, bet... Pati tų veržlių niekada neatsuks - tai jau išsiaiškino. Juk negali visą dieną čia kiurksoti ir melstis padangų dievams. Eliza mostelėjo į ratą. - Kaip matau, esate rimtai nusiteikęs pasimankštinti. Spėju, kad tokį kūningą žmogų atsiuntė pats dangus - ir kaip gali netikėti stebuklais? Man jūs - tikras išsigelbėjimas.

- Kūningą? - Vyro lūpų kampučiai sutrūkčiojo.

- Na taip. Jūs - vyrukas, o štai čia - elementarus vyriškas darbelis, tinkamas kone kiekvienam jūsų giminės atstovui.

Volkeris susinėrė įspūdingas rankas ant dar įspūdingesnės krūtinės.

- Ar ne per greitai atvėso karštas moterų lygybės ir nepriklausomybės troškimas?

Hmm, regis, už tų tamsių akių vis dėlto sukasi smegenys, o gal net šaknijasi ir gyslėle humoro. Tai jau šis tas. Nors... beveik visų žudikų maniakų kaimynai teismuose prisiekinėdavo, kad šalia gyvenantis vaikinukas buvo toooks mielas! Eliza tyliai atsiduso. Žodelio „mielas“ prie Volkerio ir norėdamas neprilipin-

tum, o tai jau savotiškas - nors ir labai menkas - palengvėjimas.

- Pripažįstu, prieš puldamos kovoti už lygias teises, turėjome pasirinkti viršutinės kūno dalies raumenimis. Bet gal dabar galėtume trumpam pamiršti apmaudžią moterų klaidą? Beje, pats pasisiūlėte.

- Taip, pasisiūliau. - Volkeris pakėlė veržliaraktį, pritūpė ir vienu žaibišku spustelėjimu atlaisvino pirmąją veržlę. Eliza išpūtė akis - pasijuto nepilnavertė... netgi mažumėlę įsižeidė. Po minutėlės visos keturios veržlės buvo tvarkingai išrikiuotos šalia rato.

- Ačiū, - nuoširdžiai padėkojo Eliza ir nusišypsojo. - Dabar susitvarkysiu pati.

- Kadangi jau vis tiek išsiterliojau rankas, - tarė Volkeris, - prisuksiu ir atsarginį ratą. Su-  
taupysite laiko.

Nuostabu, kai žmogus trykšta gerais norais!

- Matote... Na, kaip čia pasakius? Jums tai gali pasirodyti truputį keista, bet aš neturiu atsarginio rato. Tokie daiktai tik užgriozdina bagažinę, juos nepatogu vežiotis. Be to, nusveria automobilį.

Volkeris išsitiesė ir kilstelėjo smakrą.

- *Privalote turėti atsarginį ratą.*



Ir kuriems galams pabrėžti tai, kas savaime suprantama? Eliza suirzo.

- Dėkoju už patarimą, bet man nuo jo nei šilta, nei šalta. Nes to daikto *neturiu*, ir viskas.

- Tai ką ketinate daryti?

- Pasakyti *ačiū*. - Ji reikšmingai pažvelgė į laiptus, kylančius link Volkerio buto. - Nedrįstu ilgiau užlaikyti, - pridūrė pamačiusi, kad jis vis tiek stovi kaip įkaltas ir nė neketina kur nors eiti.

Volkerio žvilgsnis atsiplėšė nuo jos veido, nuslydo į šoną ir užkliuvo už didelio nailoninio krepšio ant ratukų. Vyras kietai sučiaupė lūpas ir nepritariamai suraukė antakius.

- Jūs to rato nenešite. Net nesvajokite, - tarė prieštaravimų nepripažįstančiu tonu.

Taip. Apibūdinimą mielas galima drąsiai atmesti, - pamanė Eliza.

- Aš jo niekada nenešu, o velku. Nesirūpinkite, man tai gana įprastas užsiėmimas. Dirbtuvės netoli, negaliu skųstis. Nueinu, Rendis užlopo skylę, ir grįžtu. Paprasta ir visai nesunku. Netgi, sakyčiau, smagu - mankšta man tik į naudą. Todėl dėkoju už pagalbą ir linkiu kuo puikiausios kloties. - Ji ištiesė ranką į ratą, bet Volkeris užstojo kelią.

- Aš jį nuvešiu, - griežtai nukirto.

- Ne, ačiū, susitvarkysiu *pati*.

Eliza nužvelgė savo gelbėtoją. Taip... Jo kieta kakta boluoja gerokai virš jos pakaušio, o kūno masė lenkia jos „trapų“ stotą mažiausiai trisdešimt kilogramų... kurių kiekvienas mielas gramas - gryniausias raumuo, be jokių nereikalingų priemaišų. Kai Volkeris prisimerkė ir nutaisė rūstų žvilgsnį, Eliza suprato, kad siekia ją įbauginti. Nenorom turėjo sutikti, kad jam beveik pavyko, tik jokia būdu neišsидуos - tam titanui visai nebūtina tai žinoti. Juk ji irgi kieta. Ir ryžtinga. O taip pat...

- Mamyte, ar galiu pasiskrudinti duonos?

Na žinoma! Kitaip ir būti negali... Kažin, ar kas nors galėtų paaiškinti, kodėl viskas, ko ji imasi, visada yra pertraukiama pačiu netinkamiausiu momentu?

Eliza atsisuko į nekantriai trypčiojančią dukrelę.

- Taip, Zoja, aišku, kad gali. Tik luktelėk minutėlę - tuoj pareisiu ir tau padėsiu.

Mergytė nusišypsojo.

- Gerai, mamyte. - Durys sugirgždėjo ir užsitrenkė.

Eliza vėl atsigręžė į Volkerį. Kaip ir reikėjo ti-

kėtis, tas pasalūnas pasinaudojo jos neatidumo akimirka ir nusitempė ratą su vargana padanga į savo *itin* brangų ir *absoliučiai* šiam apšepusiam kiemui netinkamą visureigį.

- Nedrįskite imti! - užvirė ji prilėkusi prie visureigio. - Tas daiktas - mano!

- Nurimkite, neketinu vogti, - nuobodžiaujančiu tonu patikino Volkeris. - Tik nuvešiu sutvarkyti. Kur dirbtuvės?

- Užmuškite - nesakysiu! - Cha! Dabar tai tikrai atsiknis!

- Kaip norite. Mieste yra daugybė dirbtuvių. - Jis stumtelėjo ratą gilyn ir su trenksmu užvožė bagažinę.

- Palaukite! Nė iš vietos! - Įdomu, kada gi ji spėjo paleisti iš rankų vadžias?

Volkeris atsisuko.

- Nejaugi iš tikrųjų bijote, kad nušvilpsiu jūsų automobilio ratą ir dingsiu?

- Ne, aišku, kad ne. Tik... Aš ne...

Vyras kantriai laukė. Tikras dėmesio įsikūnijimas!

- Aš jūsų nepažįstu, - rėžė Eliza. - Suprantaite, esu gana uždara, savarankiška ir neturiu nė menkiausio noro prasiskolinti.

Volkeris ją nustebino pritariamai linktelėda-

mas.

- Gerbiu tokius žmones. Tai kur nuvežti tą ratą?

Vadinasi, jis nė nemano trauktis.

- Pas Rendį, į automobilių stabdžių ir padangų remonto dirbtuves. - Eliza pasakė adresą. - Bet turėsite dar minutėlę palaukti - perduosite auskarus. Tuoj atnešiu.

Volkeris kilstelėjo antakius.

- Rendis jaučia silpnybę auskarams?

- Rendžio sesuo. Šiandien jos gimtadienis. - Eliza giliai įkvėpė. Kad kas žinotų, kaip ji nenkenčia tokių pasiaiškinimų! - Tokiu būdu susimoku už darbą. Abipusė nauda.

Ji tikėjosi paniekinamos grimasos arba - mažų mažiausiai - kandžios ir neapsakomai sąmojingos pastabėlės, bet Volkeris tik abejingai gūžtelėjo pečiais.

- Laukiu.

Po trijų minučių jis jau buvo prie dirbtuvių. Prie durų tapšnodamas didžiulį pilvą lūkuriavo žemas pagyvenęs žmogelis.

Štai ir Rendis, - spėjo Volkeris ir stumtelėjo dureles.

- Kur tas ratas? - nepasisveikinęs paklausė vyras.

- Bagažinėje.

Rendis vertinamai nužvelgė visureigį ir perbraukė pirštu BMW X5 ženklą.

- Lažinuosi, kad jį remontuoji pas gamintojo atstovus.

- Dar neprireikė, bet kada nors remontuosiu.

- Šaunūs „ratai“. - Rendis apėjo visureigį, atlapojo bagažinę ir sudejavo. - Na ir gabi ta mūsų Eliza! Guldau galvą, kad pakeliui susirenka visas vinis, ir būtent su šia padanga. Lopas ant lopo, o ant to lopo dar lopas... pirminės gumos jau neliko nė kvapo.

Taip pat ir protektorius, - mintyse pridūrė Volkeris.

- Ją jau reikėtų išmesti ir nusipirkti naują.

Rendis pervėrė jį pašaipiu žvilgsniu.

- Ką tu sakai?! Ir kaip mes nepagalvojome? Žinai, brolyti, ne vien Eliza išgyvena sunkų laikotarpį. Juk beveik kiekvienas yra patyręs, ką reiškia susiveržti diržą. Atvežei auskarus?

Volkeris iš marškinių kišenės ištraukė voką. Nieko nelaukdamas Rendis jį atplėšė, užmetė akį vidun ir švilptelėjo.

- Pasaka! Dženisė nuleips iš džiaugsmo. Po dešimt minučių ratas bus sutvarkytas ir galėsi važiuoti.

Volkeris suraukė antakius ir susimąstė. Na ir papuolė! Nė nesvajotojo gelbėti kaimynų. Išsionuomojo šį kuklų butuką, nes norėjo ramiai, vienuoje pamąstyti ir nuspręsti, ką toliau veikti, ko griebtis. Šitoje miesto dalyje nepažinojo nė vieno žmogaus ir visai netroško susipažinti.

Ramybe mėgavosi beveik pusantro mėnesio, neskaitant trumpo susidūrimo su aukštu žemiau gyvenančia sena ponija, kuri, kaip paaiškėjo, yra nepaprastai talentinga tardytoja. Bet visi geri dalykai kada nors baigiasi. Ir kodėl jam šiandien būtinai prireikė pasibastyti? Tikriausiai todėl, kad pamatytų su veržlėmis besigrumiančią Elizą.

Iš pradžių nusprendė nekreipti dėmesio. Tvirtai nusprendė. Bet negalėjo... Regis, teks rimtai susiimti ir pasistengti atsikratyti šio netikusio būdo bruožo. Tik truputį vėliau, nes dabar akis gadina iki skausmo nuzulinta padanga, kurios laukia nesulaukia sąvartynas, ir kuri grasina susprogti tą pačią akimirką, kai tik 405-ajame greitkelyje pasieks šešiasdešimties kilometrų per valandą greitį. O jeigu taip nutiktų, Volkeris sugrauztų save gyvą.

- Atneškite naują, - nepatenkintas burbtelėjo....